

nar la primera -N- (resta la petita dificultat de *-eny*, no *-én*).

B) És clar que també podríem pensar a veure-hi un més dels nombrosos derivats en *-IANUM* de NPP romans (del tipus *Ontinyén*, supra); potser del ben conegut *Securinus*, o *Securius*? o fins de *Sicanus* (cf. *Sicani*, Schulze, 577)? Fins aquest fóra fàcil (amb dissim. de *-n-n*). Però llavors ja no comptem amb l'argument geogràfic, que ens animava a la via (A) ni amb cap indicatiu positiu; i resta l'entrebanc de la *-ny* que l'aparta resoltament dels noms de la sèrie *Ontinyén*, *Bairén* etc.

C) Els escrúpols fonètics de (A), tot i superables, induïxen a pensar si tanmateix pot ser d'origen àrab, per més que la fesomia sigui tan romànica — mossàrab. Tant la inicial com el final s'hi podrien prestar: un compost de *'ain* 'font' (com *Rozalén/Ressalany* supra), precedit de l'àr. *ṣaġīr* 'petit' (que ha donat NLL val. en *Seg.*)² És l'estructura, però, que s'hi oposa: caldria: o l'ordre de mots oposats (*'ain ṣaġīr*), o bé *ṣaġīr al-'ain*, si *'ain* hi feia de complement: però així no s'hi veu sentit al conjunt. Passat que imaginéssim un ús substantivat, i en dual, *ṣaġīrain* 'els dos petits'. Però 'els petits' què?, per ventura, pensant en la dualitat dels llocs *Seguereny* que admetiem?: resta forçat el sentit de tal substantiu. I encara més s'hi oposa el diftong *-air-* que veiem insistentment, en les mencions antigues (*Cròn. J. I*, 1261, 1256, 1328).

Contra tota etimologia àrabica, a base de *ṣaġīr*, en qualsevol forma, s'hi oposa el diftong *-air-* (no *er*) de quasi totes les dades antigues. Prou hi ha un diminutiu *ṣuġāir* 'molt menut' però incompatible amb *Se-* inicial.

Les vies (A), (B) i (C) són les úniques que trobem defensables. Descartem la falsa guia d'altres parònims. Un derivat de *SACRARIA* (com el que veurem a l'art. *Seguerilles*, infra), ni amb haplogogia o dissimilació, no explicaria *-eny*. Encara que en el *Rept.* aparegui una alq. *Segerra* (Bof., 359) dins el vast terme d'Alzira, que indueix cap a la família de *Segàrria* i *Segart* (arts. supra), ha de ser nom oblidat, inconnex amb el nostre, car una *-RR-* doble fóra obstacle insuperable a la contracció *Seguereny* > *Segreny*.

En efecte, ha d'haver-hi mera assonància en noms d'altre origen: amb *Sangarrén*, poble aragonès, amb *mun.*, prop d'Osca; i amb *Sangariana*, caserió agre. a Jerez de la Frontera: el nom aragonès degué tenir var. *Sangairén*, car un «Pedro Massa, senyor de *Sant-Gayrent*» havia ajudat a la Conquesta de Mallorca (Marsili-Quadrado, cap. 43, p. 13). Potser vénen de noms en *-IANUM* /-A de predis romans; però deriv. de quin nom? No seria del nom de *Segarra*, ibèric *SAGARR-* 'pomera', car això no lligaria amb un NP, i menys, romà.³

En fi, renunciem a tot acudit de veure-hi el mot rar *sagriny* (*segriny*) 'inquietud, pena' (oc. *segren*, fr. *chagrin*), estudiat en el *DECAT VII*, 594-5, per més que hi coincideixin tant les formes. Ni el significat d'aquest ni les àrees geogràfiques (Provença, Nord, i Empordà-Conflent) permeten cap lligam antic entre els dos.

En CONCLUSIÓ, fa de mal decidir entre les vies 60

(A), (B) i (C), perquè totes tres vies es presten a importants objeccions. Trobo, però, que hem de preferir tot el grup (C) per les rotundes objeccions sintàctiques i fonètiques. I que la més fonamentada en raons objectives és (A).

Em decanto a introduir-hi una variant morfològica que llevaria els escrúpols fonètics. L'adj. derivat de *SUCRO*, *-ONIS*, seria simplement *SUCRONĒUS (*pagus Sucroneus*): no hi fa res que només constin en inscripcions *sucronensis* i *sucronianus* (les que s'han conservat no ens ho lliuren tot), perquè *Sucroneus* és una formació normal en llatí: com *Maroneus* de *Maro*, *-onis*, *Coloneus*, *Sulmoneus* etc. La dissim. havia de fer-ne *Segroin en mossàrab; i l'àrab, que per sistema no tolera un diftong *oi*, el canviaria en *Segrāin*, d'on el nostre *Segreny*, llevant així l'escrúpol de la *-n-* (no hi calgué dissimilació). *Segreny* és encara la forma de la llengua viva, l'única oïda de viva veu (a Albalat etc.). Com sovint, és la tradició oral la que s'ha conservat més pura i arcaica; una variant *Seguereny* amb la freqüent anaptixi (com en *Seguerilles*, art. a continuació) i aquí sí que intervindria, en els cercles més arabitzats, la influència de *ṣaġīr*, i en la variant antiga *Segairén*, la del diminutiu *ṣuġāir* 'petitet'.

I ara que tenim a la vista, i ben depurades totes les dades, tornant a sospesar-ho, crec que veurem la solució convincent, si reprenem la mateixa idea bàsica de (A), desdoblant-ho: d'una banda *SÜCRŌNĒUS, adjectiu substantivat derivat de *SUCRO*, *-ONIS* 'Xúquer',⁴ que donava *Socroino mossàrab, amb dissimilació *sekreino*(o) → *sekrein* en àrab (que no tolera diftong *oi*), d'on *Segreny* (la forma registrada per mi a Albalat, i per Madoz a Alberic); però com que el nom es repetia aigües avall del riu, l'àrab ho digué en dual *Seqreïnāin*, d'on dissim. *seqreïrāin*, i nova dissim. → *seqreïrāin*, que donà *Segaireny*, o *Seguereny*. Aquell, que és el de les mencions de 1261, 1276, 1338 i ja de la *Cròn. J. I*, s'aplicà sobretot al segon homònim que hem vist localitzat cap a Corbera i vagament entorn d'Alzira. Les dues variants, endemés, es degueren influir mútuament i en part se sumaren i confongueren.

¹ Sarthou (*GGRV II*, 147) a Algemés, Mateu i Ll. a Albalat; SSiv. a Albalat (22, 375); però les dades antigues ho situen vagament dins el vast terme d'Alzira, la major part, mentre que d'altres impliquen situació més aigua avall (cap a Riola, Corbera) i fins apuntant a Cullera, però sempre vora el riu; en fi, Madoz té un article «Segreñ» com despoblat d'Alberic, que és a uns 10-12 k. d'Albalat. Fins admetent que en algunes d'aquestes indicacions sigui localització només aproximada, sembla que almenys hi ha d'haver hagut dos homònims. — ² Cf., p. ex., *Seguer*, sengles pdes. d'Alcalà de Xivert i de Benasal (xxix, 52.16). *Els Seguers* a Alcanalí. — ³ Cf. un lloc dit *Securunio* en doc. de 993 que devia ser a La Selva, entre Amer i Llémna en un doc. de 993 (*MarcaH.*, 945.26): veg. l'art. *Sentiu/Sentigosa*; per a un *Securniano* cap a Elna, veg. l'art. *Serdinyà*. — ⁴ Com que a Val. s'ha parlat molt dels *Sicani*, i en re-